

Lukov u Holešova. (Jiráskova „Lucerna“ v přírodě.) Přes to, že složitý problém scénicky nerozluštili studenti lukovští, vždy šťastně a přirozeně, podali jednotlivci dosti zdařilou hru. (Ušlechtilý zápal slušel mynáři a herecký talent osvědčila Hanička i Zajíček. Dobrosrdečný Braha' i přísný p. vrchní hráli s rozvahou, s eleg. důstojností hrála roztomilá kněžna a dvořan. Vedle Kláska a jeho mámy, proudu svého humoru otevřeli stavidla oba zedníci, zvl. Michal. Dobrý byl též mušketýr a pan Franc.) Souhra postrádala místy prohloubení a za efekt libivosti

vděčí studenti vnitřní hodnotě hry více než sobě. Škoda, že akustického zátiší lesního nevyužili pro vhodnější hru. Vzdor tomu možno vítati, třeba ztroskotanou snahu, malými silami podati něco velkého, jako slibný počín a jitřenku pokroku, ovšem při svornosti a rozvážnosti, neboť zbytečno jest ledažak prováděti kusy — bez ohledu na to, dají-li se důstojně obsadit a provést — jen když jsou klassické!

—la—